

TÄHEKE

NR. 12
1965

NIISUGUSED ON NÄRID MEIL.
AGA KUIDAS MUJAL MAADES UUT AASTAT VASTU VÕETAKSE,
SELLEST JUTUSTAME JÄRGMISTEL LEHEKULGEDEL.

Tükike kivisütt

Inglismaa põhjaosas asub mäGINE, rabade ja männimetsaga Šotimaa. . . . On nääriöö. Tibutab vihma. Külateleel kostab naer ja torupilli huua-uuu. Noored lähevad maja poole.

Ukse avab ja astub esimesena tuppa tumedate juustega noormees. Niisugune on šotlaste muistne komme: kui nääriööl on esimesel külalisel tumedad juuksed, toob ta uueks aastaks õnne.

Toas võetakse tulijaid vastu rõõmsate hüüatustega. Pakutakse istet kamina ette. Kaminas leegitseb tuli. Iga tulija on toonud kaasa tükikese kivisütt. See heidetakse tulle ja öeldakse: „Kogu perele uueks aastaks valgust ja rõõmu!”

Külalised heidavad õlgadelt märjad vihmakeebid. Seljas on tütarlastel ja noormeestel kirevad rahvariided – lühikesed ruudulised seelikud. Jalas on tuttidega põlvsokid. Perenaine jagab külalistele saiakesi, rosinaid ja juustu. Pannakse üürgama torupill, lastakse mõni tantsukeerutus üle pöranda.

Noormehed ja neiud astuvad järgmise maja poole, et ka sinna kingituseks tükike kivisütt viia. Nii käiakse Šotimaal nääriööl majast majja.

Befana maiustused

Itaalia mudilased usuvad, et nääriööl, kui nad magavad, ronib läbi korstna majja salkus juustega naine – Befana. Ta toob kompekke ja küpsiseid. Kui lapsed hommikul ärkavad, ongi laud kaetud maiustustega.

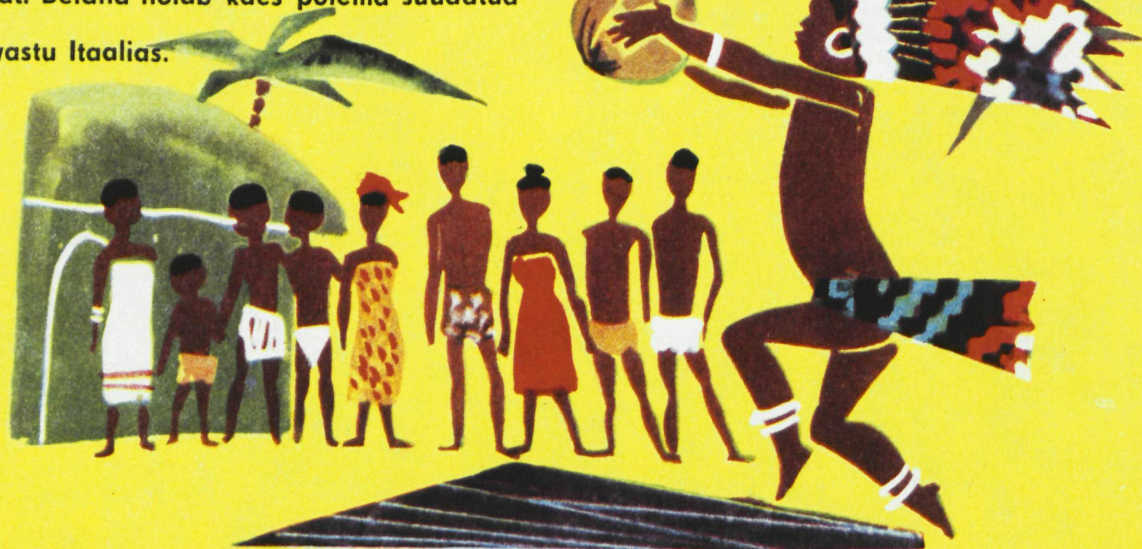
„Befana käis! Befana tuli korstnast tuppa!” kilkavad siis lapsed. Neile ei öelda, et maiustustega katsid laua ema ja isa. Kui mudilased suuremaks kasvavad, saavad aru, et Befana-naist ei ole. Linna peatänavale koguneb rahvamurd. Keset tänavat sõidab aeglaselt veoauto. Autole on pandud püsti mustaks värvitud puunukk. See kujutab Befanat. Befana hoiab käes põlema süüdatud luuda.

Nii võetakse uut aastat vastu Itaalias.

Purukspaisatud kõrvits

Lõuna-Aafrika on nii soe maa, et seal ei saja kunagi lund. Uus aasta algab Lõuna-Aafrika neegritel siis, kui vilid on põldudele koristatud. Külarahvas koguneb poolringis laiale nurmele. Sinna keskele jookseb pidulikult ehitatud külapealik. Ta hakkab tantsima. Järjest hoogsamaks ja hoogsamaks muutub tants. Korraga haarab pealik ilmatu suure kollase kõrvitsa, tõstab selle pea kohale ja paiskab vastu maad. Kõrvitsatükid lendavad laiali. Nüüd alustab pidutsemist kogu küla, sest purukspaisatud kõrvits kuulutas uue aasta algust.

Kann vett

Kuuba on kaugel saar Ameerika ranniku lähedal. Kindlasti oled sellest saarest ja sealsest rahvast juba varem kuulnud. Aga seda kuuled vist küll esimest korda, milline on kuubalaste näarikomme. Nääriööil täidetakse igas kodus savikann veega. Vesi peab tähendama vana aastat. Kui südaööil kell 12 lööb, valatakse vesi kannust välja. Seega on siis vana aasta lõppenud – nagu vesi kannust välja voolanud – ja uus aasta tulnud.

Illustreerinud E. VALTER

Lüivakuhilad

Kui leiad kaardilt Indo-Hiina poolsaare, siis hakkab silma ka mäeahelike, ürgmetsade ja laiade jõgedega maa – Kambodža. Selle maa elanikud kasutavad hoopis teistsugust kalendrit kui meie. Nendel ei alga uus aasta 1. jaanuariga, vaid alles aprillikuus. Siis ehivad kambodžalased oma linnad ja külad lilledega. Ka endale pannakse kaela suured õievanikud. Tänavail tantsivad ehitatud tütarlapsed. Uusaastapäeval tõstavad kambodžalased pihiuga liiva väikesteks kuhilateks. Nad usuvad, et sellise vana kombe täitmine toob uuel aastal õnne.

Kuusik ja bambuskepp

Uusaastaööil kõmiseda igal pool Jaapanis kellalöögid. Ka raadiost kostab: „Pömm-pömm-pömm...!” Sada kumedit lööki. Nii kuulutatakse uue aasta saabumist. Majadest väljuvad inimesed ning panevad ukse juurde värvilise siidlindiga kokkuseotud kuuse ja bambuskepi. Kes kokkuseotud kuuske ja bambuskeppi näeb, teab, et talle soovitakse palju eluaastaid ja õnne. Järgmisel päeval kogunevad jaapanlased lõbusale rongkäigule.

Nagu sa nendest lugudest lugesid ja piltidelt vaatasid, võetakse kõikjal maailmas uut aastat vastu pidulikult ning rõõmsalt. Kuigi kombed erinevad, on kõigil rahvastel üks ühine soov: **PALJU ÕNNE UUEL AASTAL!**

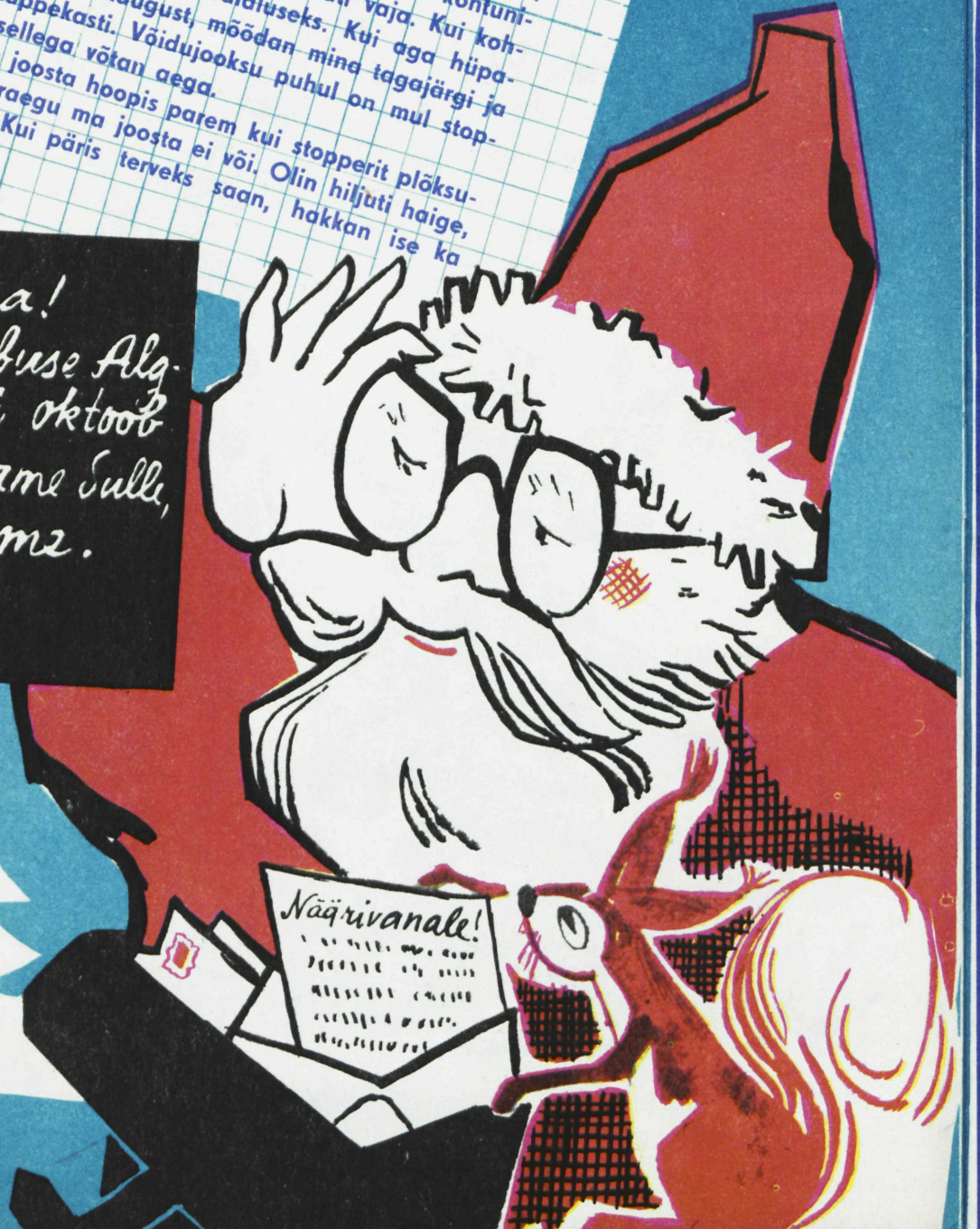
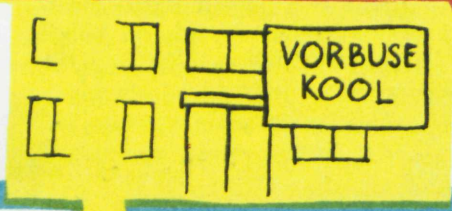

REIN KALLASMAA:
 Mulle meeldib matkamine. Sügisel käisime Emajõe ääres. Korjasime kive ja teokarpe. Metsas vaatasime loomade jälgi ja mõistatasime, kes seal olid liikunud. Jänesejäljed tundsiime kohe ära. Siis märkasime jälgi, mis läksid metsasügavusse. Algul pidasime neid hundi omadeks, aga õpetaja ütles, et meie metsas hunte ei ole. Ju need jäljed jättis siis suur koer. Luuremäng on niisama tore kui matkamine — me pioneeridega mängisime. Meil olid käistele seotud punased paberilindid. Pioneerid pidid need ära võtma, kui meid metsas üles leiavad. Nüüd õpetame seda mängu ka esimese klassi lastele. Siis saame koos mängida.

TONU VIIAR:
 Koolis on meil spordiplats. Käime seal kõik jooksmas, hüppamas ja palli mängimas. Aga mina olen kohtunikuks. Pallimängus on kohtuniku alati vaja. Kui kohtunik platsil, siis ei lähe vaidluseks. Kui aga hüpatakse kõrgust või kaugust, möödan mina tegajärgi ja rehitsen hüppekasti. Võidujooksu puhul on mul stopper käes, sellega võtan aega. Muidugi on jopsta hoopis parem kui stopperit plöksutada, aga praegu ma jopsta ei või. Olin hiljuti haige, sellepärast. Kui päris terveks saan, hakkan ise ka võistlema.

*Tere, Näärivana!
 Meie oleme Vorbuse Algkooli teise klassi oktoobrilapsed. Jutustame sulle, kuidas elame.*

MARE MITNITS:
 Ükskord käisime Tartus nukuteatris. Nägime, kuidas pardipere võimles ja kured tantsisid. See oli „Loomade kontsert“. Lähenesid oktoobripühad. Tahtsime ka esineda. Õppisime selgeks kaks laulu ja tantsu „Kaera-Jaan“. Kui sa, näärivana, meie kooli tuled, siis tantsime ja laulame sulle.

Kuuske toomas

HELJO MÄND

MAA ON VALGE,
LAAS ON VALGE,
AAS ON LUMME MÄHITUD.
METSAS KUKITAVAD KUUSED,
OKSAD HÄRMAGA EHITUD.

„KES TE HULGAST TAHAB TULLA
SOOJA TUPPA NÄÄRIPUUKS?“

NAERATADES VAATAB VASTU
MULLE KÄHARPÄINE KUUSK.

„TULEN, KUI MIND SELJAS KANNAD,
MA EI OLE KUIGI SUUR.“

„SELJAS KANNAN, SULES KANNAN,
TULE AINULT NÄÄRIPUUKS!“

„TULEN, KUI MUL SÄRGI ANNAD,
HÖBESÄRGI SÄRAVA.“

„ANNAN SÄRGI, AGA PÄHE
PANEN TÄHE SIRAVA.“

MAA ON VALGE,
LAAS ON VALGE,
AAS ON LUMME MÄHITUD.
KANNAN KOJU OMA KUUSKE,
METS ON HÄRMAGA EHITUD.

Lõngakerad

HANDO RUNNEL

RIIDEKAPIS LÕNGAKERAD
PUNASED JA HALLID.
VARSTI, VARSTI SAAVAD NENDEST
KÄPIKUD JA SALLID.

SAAVAD MEILE KARUPUKSID
KULMAKS TALVEAJAKS,
ET MEID IGA TUULETUJU
ÕUE PEALT EI AJAKS.

VARSTI PEHME LUMEMÄGI
AIA ÄÄRDE SAJAB,
VARSTI JÄÄ ON JÄRVEDEL JA
JÄÄ PEAL UISUTAJAD.

VARSTI, VARSTI VARDAD VÕTAB
VANAEMA KALLIS,
KINNASTEKS KOOB LÕNGAKERAD
PUNASED JA HALLID.

Näärimehe habe

UNO LEIES

NÄÄRIMEHE VALGE HABE
KASVAS SUVEL MAANI.
NUUD ON HABEMEGA HÄDAS –
SEE EI MAHU SAANI!
KÄIES TAKERDUVAD JALAD,
KUUNLA PAISTEL HAKKAB PALAV ...
ISTUB TOOLIL, JÄLLE PAHA –
HABE NAGU VAIP JÄÄB MAHA!
IGA LAPS SIIS PEALE ASTUB,
KUI TALT VÕTAB KINKI VASTU ...

JÄRSKU TULEB MÖTE PÄHE:
„KUI NUUD JUUKSURILE LÄHEKS,
HABEME SEAL LÕIKAKS MAHA?
JAA, SEE MÖTE POLE PAHA ...

LÄKS JA LÕIKAS.
KUID, OH IME –
ENAM NÄÄRIMEHE NIME
TAL EI SOBI KANDA!
„KES KULL UUE HABEME
SUUDAKS MULLE ANDA?“

NUUD ON HÄDA HOOPIS SUUREM
VANTSIS KÄHKU ARSTI JUURDE.
ARSTI-ONU VÕTTIS VATTI,
VATIGA TA LÕUA KATTIS ...
KÕIKJAL KÄIB NUUD NÄÄRIMEES,
VALGEST VATIST HABE EES.

NÄÄRILAISKUS

AINO TIGANE

Kui ema ostudelt saabus, kohtas ta Ulvit uksele.

„Kas jälle lähed välja?“ küsis ema.

„Jah.“

„Varem õiendasid ka kodus mõnda, mis laiskus sulle vastu uut aastat peale tuli?“

„Näärilaiskus,“ kostis Ulvi ja hüples trepist alla. Alt hõikas ta veel:

„Usin tüdruk ootab sind sees.“

Ema pidas neid sõnu naljaks. Toast aga leidis ta Ulvi sõbratari Liisi. Tollel oli kaasas karvane valge lõngakera ja jämedad vardad. „Ma tahan sellest küülikuvillast salli saada,“ rääkis ta. „Olge hea, näidake mulle kudumist.“

Ulvi ema istus diivanile, tõmbas Liisi heldinult endale hästi ligi – mõtle, väike tüdruk julgeb nii raske töö kallale asuda! „Proovime kohe.“

Vardad tundusid Liisile tõmbid, tal andis toppida, kuni neid lõngasilmadesse sai. Nad olid justkui kõverad, takerdusid küll kleidivöö vahele, küll küünarnuki taha.

„Et vähem vaeva näeksid, ära oma kaelajupile väga laia salli plaanitse,“ soovitas Ulvi ema.

„Äkki see kael polegi mul nõnda jupp,“ arvas Liis.

„No salli pikkust ikka ei maksa sul taga ajada.“

„Kuid lõnga jätkub.“

Tüdruk punnis edasi, käies päev-päevalt siin. Ulvi ema sosistas teises toas mehele:

„Oma tütar uitab meil niisama. Võõras laps seevastu võtab südame soojaks.“

„Võõra lapse“ virkus koguni suurenes, osavus ka. Näärilauapäeval sai ta pika-laia salli valmis, ütles aitäh ja lahkus.

Ent omagi Ulvi oli sel õhtul varakult kodus. Kui näärivana kingitused kõigil käes ja nende üle küllalt rõõmustatud, otsis Ulvi kuskilt pakikese ning pani emale rüppe:

„Sulle veel üks kink.“

Ema mähkis paki lahti.

„Mis – Liisi kootud sall?“

„Ei, tolle tegi Liis oma emale. See siin on hoopis teine.“

„Teine?!“ Ema silmitses salli lähemalt. „Tõsi. Sile ja lambavillast. Kes selle kodus?“

„Vist ikka tüdruk, kellele näärilaiskus peale tuli.“

„Sina? Sa ei oska ju.“

„Miks mitte, Liisi ema näitas. Ise kõneles, et oma tütar muudkui hulgub ringi, aga minu usinus liigutab teda pisarateni!“

KARVANE TONT

ELAR KUUS

Aasta viimane päev oli käes ja näärivanal oma kodus kibekiire. Lastelt oli tohutul arvul soove, nüüd tuli kinke kotti pakkida. Seal koputati uksele ja postiljon ulatas tuppa veel ühe kirja. Selles seisis:

Kallis näärivana!

Palun too mulle pühadeks palju häid asju. Aga oma venna Priiduga läksin tülli. Temale ära too midagi, vaid saada karvane tont, kes talle pikka nina näitaks.

Mari

Need read läbi lugenud, hoidis näärivana kirja tükk aega nõutult pihus. „Kas tüdruk tõesti ei tea, et tonti pole olemas? Kust siis mina pahalase välja võtan, pealegi karvase?”

Ei aidanud muu, kui asus tonti ise meisterdama. Tuletades meelde vanarahva jutte, tõi ta tondile kolukambrist luuakontsu peaks, kepi kereks, vankrikodarad käteks-jalgadeks. Ka otsis ta temale oina sarved ja saba, ülle viskas lambanaha. Valmis! Või oot-oot – uuel olendil on vaja käivitajat... Tondile kellavedru sisse seadnud ja üles keeranud, käsutas näärivana:

„Noh, kallike, lippa Priidule pikka nina näitama.”

„Miks mina pean nii rumalasti tegema?” vaidles tont. Ent kui tema samuti oli Mari kirja natuke uurinud, naeris:

„Õh-õh-õh! Kui tüdruk seda palub, on mul sinna peresse asja jah.”

Ta vadis teele, nii et kodarad klõbisesid – muidu käib vedru veel enne-aegu maha.

Veerand tunni pärast jõudis ta tagasi, lambanahk seljas higist märg. Ise lõõtsutas:

„Põh, põh, põh! Korras!”

„Kas näitasid Priidule pikka nina, nagu Mari oma kirjas käskis?”

„Ei, tüdrukule endale näitasin. Küll ta jahmus.”

„Miks sa nõnda vassisid?” ägestus näärivana. Tont ägestus samuti: „Pole see mingi vassimine. Mul on küll luuakontsust pea, ometi taipan, et just Marile oli vaja pikka nina näidata, sest...”

Rohkemat ta lausuda ei saanud, vedru jooksis maha. Tont tegi veel pörr-pörr-pörr ja jäi vait.

Aga näärivana juba noogutas:

„Oigesti talitatud.” Ta silitas karvast tonti ja riputas tema ahju kõrvale kuivama juhuks, kui veel keegi vimmavedaja pahalast välja tellib. Siis ruttas ta lastele kinke jagama.

Näärikink

IRA LEMBER

KUUSEL UKS VALLATU ORAV KEKSIS
VAIKE SUDA TAL RAHUTULT PEKSIS,
OOTAS LOOMAKE NAARITAATI
KUID KAS TA ÜLDSE KINGITUST SAABKI!
ALLES EILE
TA PILLUTAS KABI,
TABADES PAHE HAAVIKU-TADI!
ÜLEEILE VEEL HIRMUTAS
METSAS EKSINUD HIRVELAST.
TANAGI MURAS TA
TERVE TUND,
SEGADES KARUPOEGADE UND.
ORAV OKSALE MOTTESSE JAI –
KUNI VÄSIS
JA TUKKUMA JAI.

NAARIOO METSA TUISUGA KATTIS,
VAIKESED KUUSED LUMESSE MATTIS
HOMMIKUL ORAV KISSITAS SILMI
OLI SEE UNES VÕI OLI ILMSI?
TEMA KASUKAL TEINE JUME!
RUTTU RAPUTAS KARVALT LUME.
NÄARIKINK
OLI SELJAS TAL –
KASUKAS UUS JA HELEHALL!

Illustreerinud K. NIINEPUU

HOLGER PUKK

KÕIGE ILUSAM KUUSK

Sadas laia pehmet näirilund. Uks poiss ja üks tüdruk tõttasid mööda valget tänavat. Nad olid elevil, sest läksid kuuske tooma. Kõige ilusamat kuuske, mis üldse leida on.

Läbi lumehelveste paistis aken. See siin oli valvurimajake suure tehase väravas. Akna all istus vurrudega taat.

Poiss ja tüdruk seisatasid. Taat naeratas neile ja ta vurrud tõusid lõbusalt kikki.

Poiss ja tüdruk ruttasid edasi. Neil polnud aega, sest neid ootas kõige ilusam näarikuusk.

Ja nad leidsid oma kuuse. Ilusa väikese kähara kuuse.

Siis nad tulid tagasi. Mööda sedasama tänavat. Poiss hoidis kuusekest tüvest, tüdruk ladvast.

Sadas laia pehmet näärilund.
Äkki nad seisatasid. Siin oli aken ja vurrudega taat. Taat kummardus aknale lähemale ja noogutas. Noogutas, nagu imetledes kõige ilusamat kuuske.

Ent juba ruttasid lapsed edasi. Neil polnud palju aega, sest näärilund kändis õige õige ligidal. Varsti olid nad jälle näärilumisei tänaval. Kõige ilusamale kuusele tuli osta kõige ilusamad ehted.

Nad tõttasid, ent valvurimajakese aken sundis neid peatuma. Jah, seal istus vurrudega taat, nagu oleks ta neid oodanud. Nii istub ta kogu tänase õhtu ja öö. Kogu näärilund ja näärilund.

Jälle kadusid poisid ja tüdruk langevasse näärilumme. Aga varsti olid nad tagasi. Poisid kandis kaenlas näärilumisei karp ja tüdruk küünlapakki. Nad olid leidnud kõige ilusama kuuse jaoks kõige ilusamad ehted.

Nad tulid lumest ja nende pilgud otsisid akent. Nad surusid ninad vastu klaasi. Taat võttis prillid eest ja lükkas raamatu kõrvale. Ta vurrud tõusid lõbusalt kikki.

Majakeses ei olnud kusagil kuuske. Seda nägid poisid ja tüdruk päris täpselt. Tähenab: nad olid õigesti arvanud!

Siis ruttasid poisid ja tüdruk koju. Ent peagi olid nad jälle näärilumisei tänaval. Poisil oli kuusk ja tüdrukul pakid. Neil olid kaasas kõige ilusamad kuusk ja kõige ilusamad ehted.

Nad peatusid valvurimajakese juures. Ehtisid kuuse. Panid selle akna alla lumme. Koputasid tasakesi aknale. Ja lippasid minema.

„Küll see on hea,“ mõtlesid poisid ja tüdruk, „et me leidsime kõige ilusama kuuse ja kõige ilusamad ehted.“

Ja veel mõtlesid poisid ja tüdruk, et teine kuusk ja teised ehted, mida nad praegu tooma lähivad, ei ole enam kindlasti nii ilusad. Sest kõige ilusamaid ei saa enam olla. Aga see ei kurvastanud neid. Ei. See tegi nad veelgi rõõmsamaks, sest nad tundsid, et just nii peabki olema.

Keegi ei tea, kes olid see poisid ja tüdruk. Võib-olla olid need sina ja sinu õde? Võib-olla olid need sina ja sinu vend?

Tulekimp

OLIVIA SAAR

NAARIIOO TUME-TUMEDAS TAEVAS

SUTTISID TULEDEREAD:

SARAVALT PUNASED,

EREDALT KOLLASED,

LILLAKAD TULEPEAD.

JUST NAGU NAARIPUU

LAOTUSSE KIPUKS –

RUUMI VIST ROHKEM SEAL.

KUUGI EHTENA

PUU KULJES RIPUB,

TAHED ON OKSTE PEAL.

KIRENDAV TULEKIMP

NAARIIOO TAEVAS

TERVITAB AASTAT UUT,

TULEDEST NAARIPUU

NAARIIOO TAEVAS –

SEE ON NAARISALUUT.

Joonistanud O. KALLAS

MEIE OLEME KA NÄÄRIVANADI!

LEIDSIN METSAST ABILISE...

HÄDAVAEVALT ULATUB...

ON ALLES ULLATUS!

REBASE JA HUNDI NÄÄRIKARNEVAL

Illustreerinud V. HURT

ROBERT VAIDLO

Rebane ajas parajasti sügavas lumes hiirepasa lõhna taga, kui ta vares Vaagu kraaksatuse peale koonu järsku üles pidi tõstma. Nii-moodi jäi talle ninaotsale valge kena lumehunnik nagu jäätisetuutu.

„Kraak-kraak-kraak!“ naeris Vaak. „Ega sa karnevalil ole, et oma välimust sedamoodi ringi hakkad seadma. Seal ei tohi keegi üksühte ära tunda.“ „Ah et seal ei tohi ära tunda,”

tuli rebane, kelle keskpaik viimasel ajal järjest rohkem maitsva kukeliha järele igatsust tundis, otsekohe kavala-le mõttele. „Aga millal niisuguseid pidusid peetakse?“

„Eks ikka varsti,“ kuulutas palju käinud ja palju näinud Vaak. „Eks ikka näärde ajal, kraak!“

Reinuvader silkas sedamaid hundi juurde.

„Tead, vaderike,“ seletas ta

Võsavillemile, „ka meie korraldame metsas näärkarnevali. Seal käivad kõik muudetud välimusega ringi, ja mis sul siis viga mõni lambaemand ja mul kukeisand kinni pista, kui keegi meid ära ei tunne.“ Hunt oli asjaga otsekohe päri. Mõlemad sattusid oma plaanidest juba ette niipalju vaimustusse, et nende jutt ülearu valjuhäälselt paisus ja üles männilatra töökale rähnile ära kostis.

„Oodake, te röövlinäod!“ otsustas Kirjukuub. „Küll ma teile need kuke- ja lambaroad juba valmis keedan.“

Päev enne karnevali lendas Kirjukuub nagu juhuslikult hundi hurtsiku juurde ja vaidistas:

„Oi, kui suur uudis! Oi, milline uudis!“

„Mis uudis sul seal on?“ ühmas hunt vastu küsida.

„Niisugune uudis, et lambad pidid karnevalile tulema kõik kukesulgedes. Ära sa ainult kellelegi edasi räägi, sest muidu võivad nad veel teisiti otsustada.“

Muidugi ei mõelnud hunt kuulnud välja lobiseda, sest mis tal nüüd viga lambaid karnevalil ära tunda. Ta otsustas ka ennast kukeks riietada, et lammastele paremini lähedale pääseda.

Varsti oli Kirjukuub oma vadinaga rebase onni juures.

„Lase aga oma uudisel tulla!“ nõudis Reinuvader. „Mis sa seal muidu vatrad.“

„Ma olen alati sinu kavalust hinnanud,“ tegi rähn teata-

vaks, „aga seekord on kuded sinust kavalamad. Nad on otsustanud tulla näärkarnevalile kõik kukkedena, sest siis neid keegi kukkedeks ei pea. Hi-hi-hii! Kes seda kavalust küll oleks osanud ära arvata!“ „Ei, no muidugi,“ limpsas Reinuvader juba ette keelt. Ja ta otsustas ise minna karnevalile kukena, et need teda ei kardaks, vaid samuti kukeks peaksid.

Muidugi ei mõelnud päris kuded ja päris lambad metsa näärkarnevalile üldse mitte tulla. Ja nii siis juhtuski, et ainukesteks kukkedeks näärpeol olid sulgedega äramoon-datud hunt ja uhket kukeül-konda kandev rebane, kes omavahel otsekohe lähemat tutvust sobitama hakkasid. Hunt pidas rebast kukeks riietatud lambaks ja rebane kukesulgedega hunti omakorda päris kukeks, keda keegi ära ei pidavat tundma.

„On teil alles imekaunid saba-suled!“ kiitis Reinuvader ja naksas neid juba ette rõõmu tundes korra hammastega. Et aga nende sees hundi jäme saba peidus oli, millele rebase teravad hambad kuuma valu tegid, röögatas hunt: „Höö-ö-äh!“ Samas tuli talle meelde, et ta ju kukk peab olema, ja kokutas takkaotsa oma kareda bassihäälega: „Kök-kök-köörök-kääk!“ „Lubage, ma parem kallistan teid,“ ütles hunt, „kuna te mulle nii hirmsasti meeldite.“ Ja ta haaras oma suurte lõugadega kukeks maskeeritud

ARVA ÄRA!

NUUD TEEME TUTVUST NÄÄRIVANA
MÕISTATUSTEPAUNAGA. NUPUKAMAID
NUPUTAJAID OOTAVAD PREEMIAD!

Tiiu, Anne, Virve ja Piia tahavad oma emadele näärigin-giks sokid kududa. Kellel lõppes lõng?

KÄPARD KÄSKJALG

Näärikuul pidas näärivana ka oma neljajalgseid sõpru meeles. Käskjalg jääkaru sai ülesandeks kingitused kohale viia. Teel aga kadus käskjalal kingisaajate nimekiri. Kas jääkaru jagas pakid õigesti? Joonista, kuidas sina oleksid jaganud?

MIDA ÜTLEB PUNASTEST RUUTUDEST PUSTRIDA?

KES LAULAB VALESTI?

rebasel keskpaigast nii kõvas-ti kinni, et sellel näärikuusk koos küünaldega silme ees ringi käima hakkas.

„Oi-äh!“ puhkis Reinuvader viimase hingeraasuga. „Läheksime parem jalutama. Kar-dan koledasti kõdi.“

Hunt, kes tahtis lammast kii-remini nahka panna, seda just ootaski. „Muidugi lähme! Siin on nii palav, et mu nahk, see tähendab mu suled juba lausa auravad.“

Nagu nad peoplatsilt pime-dusse olid eemaldunud, nii kargas hunt lambaks peetud rebasele kallale ja rebane omakorda kukeks peetud hun-dile turja. Purelesid ja keer-lesid kahekesi lumes, nii et suled ja karvatuustid lenda-sid.

„Mis märulit siin tehakse!“ kurjustas karnevali korrapida-jaks määratud karu ja äigas mõlemale käpaga, nii et hunt teravate okastega kadakasse lendas ja rebane madala mäni latva pidama jäi.

„Oi, oi,“ oigas hunt järgmisel päeval ja hõõrus oma ärator-gitud külge. „Ei mina enam sellist maskipidu taha. Olid sellel lambal alles teravad hambad!“

„Ei ihka minagi, vennike, enam seesugust trianglit,“ hä-daldas rebane ja silus oma sasitud karvakasukat. „Pole ma elus nii tugeva nokaga kukke kohanud kui seal kar-nevalil!“

Rähn Kirjukuub aga istus üle-val puu otsas, kuulas ja kihis-tas naerda.

KALLE,
VALLE ja
MALLE

Joonistanud A. SALDRE

Kirjandusvõistlus lõppes

Küll mul oli ikka palju tegemist, kui toimetusse hakkasid saabuma võistlustööd „Kui ma ükskord suureks saan...“! Kokku tõi postiljon 186 kirjandit ja luuletust. Kui kõik tööd olid kohal, siis tulid mulle Telepoiss ja Tehnika Teet appi. Lugesime koos võistlustööd läbi. Kohe hoolega lugesime ja valisime neist paremad välja. Meie meelest kõige huvitavamalt kirjutasid 4-aastane ULLARI OTS Varbola sovhoosist, ALEKSANDER LIVŠITS Kiviöli 1. Keskkooli III klassist, KERSTI DAMMERT Joaveski Algkooli III klassist, VIIVE KUTT Tallinna 45. Keskkooli IV klassist, EVE VILGATS Tõstamaa Keskkooli III klassist, JAAK KIRSPU Paide Keskkooli III klassist, HEINAR KAASIK Kiviöli 1. Keskkooli IV klassist, NEEME BRUS Pajaka Algkooli II klassist, AITA KALME N. V. Gogoli nim. Tallinna 21. Keskkooli III klassist, KAJA KÕIV Kiidjärve Algkooli IV klassist, ALLI KAAR Sindi Keskkooli IV klassist, HELLE BIRK Paide Keskkooli III klassist, URMAS PAAVEL Palamuse Keskkooli IV klassist, EHA PARNASALU A. Jakobsoni nim. Pärnu 1. Keskkooli III klassist, VIVIAN

TARTLAAN Tallinna 2. Internaatkooli III klassist, 6-aastane LIIVI REINERT Kõnnust, RAUNO LINNASTE Paide Keskkooli III klassist, TIINA KELEMENT Sindi Keskkooli III klassist, LILLE KUBI Reidle Algkooli IV klassist, URVE

ELEMAA Kiviöli 1. Keskkooli IV klassist, EVE LEPIK Tartu Pedagoogilise Kooli Harjutuskooli III klassist, AET VANAMOLDER Nissi 8-kl. Kooli I klassist, LEA KUNNAP ja KRISTA KALJO Sindi Keskkooli IV klassist.

Neile kõigile saadan ma preemiaks raamatu. Kuid ka ülejäänud tööd olid toredad. Hästi huvitav oli lugeda seda, kelleks keegi ükskord saada tahab, kui ta suureks kasvab. Sellepärast ütlen kõigile võistlusest osavõtjaile aitäh! Järgmises „Tähekeses“ aga trükitakse paremad võistlustööd ära ja siis te saate neid juba lugeda.

Täheke

Kirjandus-
võistlus.
„TÄHEKE“

KIRJANDUS-
VÕISTLUS
„TÄHEKE“

Kirjandusvõistlus

„TÄHEKE“
KIRJANDUS-
VÕISTLUS
„Täheke“

MÄNGU-
ASJADE
NÄÄRI-
PIDU

Mänguasjad otsustasid korraldada peo. See oli tore mõte. Kõik hakkasid ärevuse pärast läbisegi sagima, sest keegi ei teadnud, millest alustada. Lapsed, tulge neile appi! Kõigepealt aidake peosaal leida! Selleks otsige üks paksem joonistuspaper. Või veel parem – papitükk. Nüüd lõigake kontuure mõõda kõik joonistu-

Joonistanud S. VALJAL

sed välja. Kõigepealt paigutage peosaali näärikuusk ja kleepige kohale. Siis aidake ka ehted ja küünlad otsa panna. Kõige lõpuks aga kleepige kõik mänguasjad nääripuu ümber tantsu lööma või ringmängu mängima. Mänguasjadel võib valida ükskõik kumma külje pealmiseks pooleks.

SIIS KUI KÄES ON NÄÄRIVAHEAEG...

„Mängime hokit“ (linoollõige) –
TOIVO VAHER Pärnust

SEE ONGI HEA!

Näärivaheaeg on hästi pikk ja sellepärast ka tore. Siis on aega kõigeks: saab palju väljas olla, raamatuid lugeda ja teatris käia. Kuid mina vaheajal ainult ei puhka, vaid teen ka tööd. Õpin Tallinna Muusikakeskkoolis. Puhkuse ajal jääb rohkem aega viiuli ja klaveri harjutamiseks. See ongi hea, siis on kevadel kergem eksamit teha.

MERLE TALVIK,
Tallinna Muusikakeskkooli IV klassi pioneer

HAKKAN SUUSATAMA!

Tore oleks, kui näärिताat tooks uueks aastaks hästi palju lund! Vaheajapäevadel tahan kogu aeg suusatada. Möödunud aastal ei saanud ma selgeks mäest allalaskumist, ikka kukkusin. Nüüd tahan tublisti harjutada, siis saan teistega võistelda.

SIRJE TAMM,
Harmi 8-kl. Kooli II klassi õpilane

SÕIDAN MAALE

Talvisel vaheajal sõidan maale tädi juurde. Mulle meeldivad hobused. Hakkan neid jootma ja söötma. Minu lemmikhobune on Miira, sellepärast et ta armastab palju joosta. Temale annan rohkem heinu. Kõige halvem hobune on Toti. Ta ei kuula isegi tallimehe sõna. Käin ka metsas puid vedamas. See on hästi tore töö.

RISTO MAJEVSKI,
Rapla Keskkooli
II klassi
oktoobrilaps

„Ema abistamas“ – joonistanud HARRI RUUTMAA

„Lugemas“ – joonistanud ANDRUS KARINDI Tallinnast

Esikaanel E. VALTERI joonistus
„Niisugused on näärivad meil“

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsioon Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 12 – 1965.
Toimetuse kolleegium: L. Lillegaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.
Toimetaja asetäitja O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 25. X 1965. Trükkida antud 2. XII 1965. Trükkida 47 000. Raaber 60 X 90, 1/16. Trükiprogramm 2. Avutisprogrammid 2.91. MB-09089.
Tellimise nr. 1608. Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

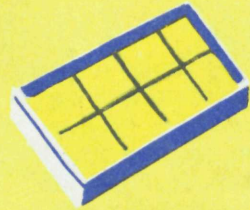
5

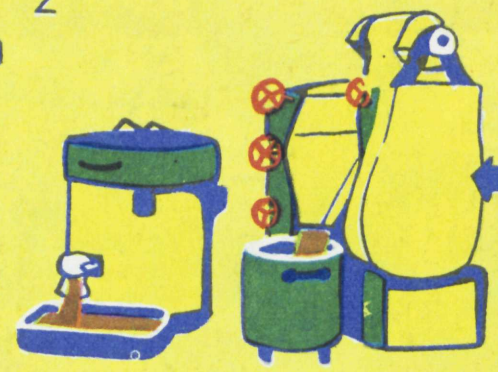
4

3

2

NÄÄRIMAIUSTUSED

Joonistanud V. KOTKAS

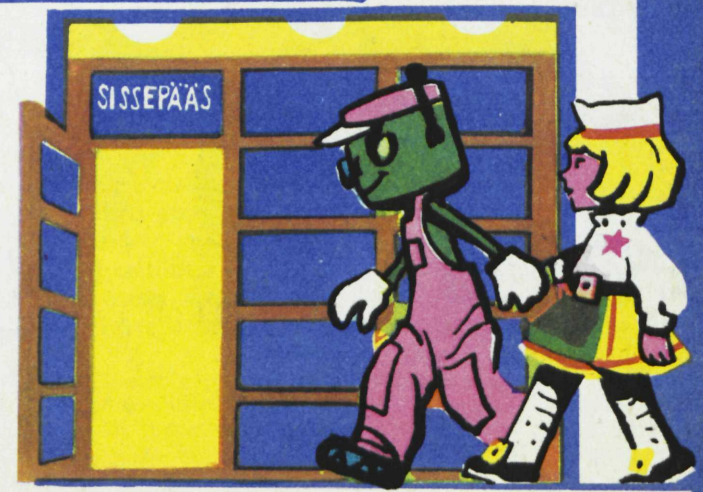
8

7

9

Täheke ja Tehnika Teet läksid kondiitritoodete vabrikusse „Kalev“. Nad tahtsid näha, kuidas lastele näärimaiustusi tehakse. Ja neile näidati lahkesti. Kottides olid kakao-oad, piimapulber, pähklid (1). Keerulistes masinates (2) jahvatati kakao-oad pulbriks, segati pulber maitseainetega, hõõruti ja kuumutati. Nii valmis vedel šokolaadimass, mis lasti voolata vormidesse (3). Liikuv lint (4) viis vormid jahutusmasinasse. Sealt tulid välja kõvad šokolaaditahvlid ja -kompvekid (5), mis seejärel kirjudesse paberitesse või karpidesse pakiti. Maitsvaid biskviite tehti nii: jahu, suhkur, või ja muud ained (6) segati masinas (7) taignaks. Siis pandi taigen vormidesse (8) ja pikk liikuv lint viis toored biskviidid kuuma ahju (9). Kui biskviidid olid küpsenud, lasti neil jahtuda ja pandi siis karpidesse.

